Pregaria.cat

Actua

I, de cop, ens trobem despullats

Per GloriaA el dg., 17/05/2020 - 22:30

Ja ha passat, estem vivint una autèntica quarentena. Més de 40 dies de confinament, i quin aprenentatge més intens. Primer va ser un avís, com quan l'home del temps t'avisa que ve una tempesta durant dies. Però els dies van anar passant, i no ha parat de ploure: sirenes d'ambulància, desbordaments als hospitals, morts properes i periodisme del terror a les nostres orelles. Ens quedem a casa, el temps que faci falta.

Aquest temps ens està ensenyant a escoltar. Escoltar, contemplar i admirar. Els qui tenim la sort de treballar acompanyant persones, estem vivint un autèntic camí d'Emaús, d'acompanyar població en risc d'exclusió social i tot el que les famílies ens estan ensenyant: a acceptar, sobreposar-se i tirar endavant allò que han anant cultivant durant tant de temps, la pròpia família. Com tots, necessiten aquest espai d'escolta, de diàleg, de poder dir "tinc por", "quan acabarà tot això?", "quan us tornarem a veure?". És digne de contemplar, les pinyes que es formen com a família, com s'uneixen envers l'adversitat d'haver de fer tot a casa (possiblement en pocs metres quadrats). Aquesta realitat es tradueix en vida familiar-escolar-laboral, i la pluja que no para de caure. És bonic descobrir en aquest camí l'admiració per les coses inesperades: ordres aparentment impossibles que s'estructuren a nivell familiar, mares que fan l'ofici de mestres de manera exemplar i pares que dupliquen les tasques domèstiques amb nota.

I de cop, ens trobem treballant i preparant un tancament de curs des casa nostra. Cadascú des les nostres circumstàncies. Al principi fa respecte, és ensenyar la nostra intimitat a través d'una pantalla. Aquesta pantalla ens fa la pregunta d'un bon amic: "com estàs?". I de cop ens trobem desputllats, compartint a cor obert les nostres pors, febleses i preocupacions. Ja no som tant diferents: una llar, una família i una rutina. Descobrim en l'altre un mirall on ens veiem reflectits, on els nostres dubtes també son els seus, i on el balcó també ha estat durant més de 40 dies una porta cap al cel: on projectar esperances, futur i certesa, una certesa efímera que no ens sap concretar quan ni com acabarà això. Però que ens apropa més a sentir-nos humans, a estar més a prop els uns dels altres, i a acompanyar-nos.

Si vols conèixer més: Fundació Salut Alta